

Poppenkastjournalistiek

Carolina Trujillo

Toen ik naar de seizoensopening van BBB keek, aflevering: de afsplitsing van Mona, drong steeds dezelfde vraag zich op. Heb ik gedroomd of is de hele Haagse televisieverslaggeving in slaap gedommeld? Ik dacht al jaren te weten dat de BBB als politieke partij een maaksel is van marketingbureau ReMarkAble, ‘[een full-service communicatiebureau in de agrarische sector](#)’ aldus Henk Vermeer die daar tot 2022 partner was.

Ik kon het niet gedroomd hebben. BBB is het kroonjuweel van dat marketingbureau en in de politiek een nieuw fenomeen. Lobbyisten vermomd als politici komen al langer voor, maar een hele lobbypartij een landsbestuur in proppen? Daarin was Nederland met ReMarkAble voorloper. [Caroline van der Plas](#) zei het openlijk in de begindagen van de BBB: „Een politieke partij betekent toegang tot de media. Alleen zo komen we echt in de huiskamer bij mensen.” De talkshows waren meteen bereid daarbij te helpen. Ze lieten haar overal aanschuiven.

In diezelfde talkshows behandelen ze nu de afsplitsing van Mona alsof het om een machtsstrijd in een politieke partij gaat en niet om een besluit van de HR-afdeling van een marketingbedrijf. Aan alle tafels analyseerden duiders en journalisten uittrenturen waarom Mona niet de nieuwe politiek leider werd. Heus niet dat de optie voorbijkwam: „Omdat BBB een project is van ReMarkAble en Mona daar geen rol speelt.” Laat staan dat vanuit BBB werd gezegd: „Mona wil steeds politieke poppenkast spelen. Ze wil maar niet begrijpen dat we hier wel een business moeten runnen.”

Iedereen bleef doen of BBB een politieke partij is. Dat is BBB niet. Of dat niet alleen

Presentatoren, duiders en deskundigen zwatelden over de persoonlijkheden van Caroline en Mona, over leiderschapskwaliteiten en geknakt vertrouwen. Wie is het stemmenkanon? Wie de achterban? Bij *RTL Tonight* ging het over een richtingstrijd. Jort Kelder had het over keuzes voor PVV-light. Meestal kun je als politieke tv-verslaggevers het laten afweten, je heil zoeken bij komieken, maar zelfs Lubach had het over een richtingstrijd. „Vermeer voor boeren. Mona tegen buitenlanders.”

Dinsdag leek het of Vermeer zelf de klucht ook niet meer kon aanzien, tegenover zo’n beetje de hele verzamelde pers zei hij: „Misschien moeten journalisten zich afvragen: welke argumenten er zijn voor oprichters van een partij om zo’n verregaand besluit met zulke consequenties te nemen?” Hint, hint. Nog steeds leek niemand te begrijpen dat je met vragen over Mona’s ontslag niet bij het als partijtop poserende personeel moest zijn, maar bij HR. Iedereen bleef doen of BBB een politieke partij is. Dat is BBB niet. Of dat niet alleen.

De [commissie](#) die over de financiering van politieke partijen gaat, vond medio februari nog dat er onderzoek moet worden gedaan naar transacties tussen BBB en ReMarkAble. Toenmalig demissionair BBB-minister Frank Rijkaart vond dat niet nodig. Mogelijk omdat die [geldstromen](#) al sinds de oprichting van BBB hartstikke verdacht zijn en iedereen dat allang weet.

Als de penningmeester van een club beweert dat ze een politieke partij zijn, hoeft dat niet waar te zijn. Als een lobbyclub zich verkleedt als politieke partij, moeten journalisten – ook wanneer ze voor poppenkasten werken – niet doen of die partij geen lobbyclub meer is. Als controleurs van de macht zich zo makkelijk in slaap laten sussen, kan het bijvoorbeeld zomaar gebeuren dat een islamofobe sekteleider zijn sekte een politieke partij noemt en tv-journalisten achter hem aan hollen alsof hij een politicu... oké, verkeerd voorbeeld.

Opnieuw: dan kan elk fascistoïde clubje dat bereid is de democratie te ondermijnen om al doende de eigen zakken te vullen, zichzelf als politieke partij optuigen en daarmee weggomen, gefaciliteerd door zwakbegaafde tv-journalisten die ons afleiden met hun poppenkastanalyses.